

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עשרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

אם צריך נטילת ידים בנגיעה בכל שרצים חיים

תשובת מרן הגר"י רצאבי שליט"א מתוך שו"ת עולת יצחק ח"ב סי' ה' שאלה: האם בכל פעם שנוגעים בשרץ חי, צריך ליטול את הידים להתיר אמירת תפילה ושאר דברי קדושה: תשובה: בין הדברים המצריכים נט"י שמה מרן בסימן ד' סעיף י"ח, לא נזכר רק הנוגע בכינה, משמע דשאר שרצים ורמשים בין חיים בין מתים אי"צ נטילה. ואפילו נהרג, אי"צ אולי אם הם מאוסים ע"י המעיכה. והטעם יש להבין ממה שכתב בשערי תשובה שם שהנוגע בפרעוש אינו צריך נטילה לפי שאינה באה מזהמת אדם כמו הכינה (עיין בהלכות שבת סימן שט"ז סעיף ט') ונראה דמכל מקום יש לנקות **המשך בעמוד השלישי**

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ויאמר אלהם אל תרגזו בדרך (בראשית מה. כד)

מובא בגמרא (תענית י:) אל תרגזו בדרך, אמר רבי אלעזר אמר להם יוסף לאחיו אל תתעסקו בדבר הלכה שמא תרגזו עליכם הדרך [פירש"י – תתעו]. איני, והאמר ר' אלעאי בר ברכיה שני תלמידי חכמים שמהלכים בדרך ואין ביניהן דברי תורה ראויין לישרף שנאמר (מלכים ב. ב. יא) ויהי המה הולכים הלוך ודבר והנה רכב אש וסוסי אש ויפרידו בין שניהם, טעמא דאיכא דיבור, הא ליכא דיבור ראויין לישרף [פירש"י – לישרף באש. דכתוב והנה סוסי אש וכתוב בההוא עניינא הלוך ודבר ואהכי כתביה לאשמועינן דאי לא שהו הולכין בעומקה של הלכה לא [היו ניצולין]? לא קשיא, הא למיגרס הא לעיוני [פירש"י – הא למגרס. מבעי ליה באורחא אבל במלתא דמבעי ליה לעיוני לא]. במתניתא תנא, אל תפסיעו פסיעה גסה [פירש"י – במתניתא תנא. מאי אל תרגזו בדרך אל תזיקו עצמכם בפסיעה גסה] והכניסו חמה לעיר [פירש"י, כשאתם לנין ושוכבין בדרך בעיירות הכנסו לעיר בעוד שהחמה זורחת]. אל תפסיעו פסיעה גסה, דאמר מר פסיעה גסה נוטלת אחד מחמש מאות ממאור עיניו של אדם. והכניסו חמה לעיר, כדרב יהודה אמר רב דאמר רב יהודה אמר רב לעולם יצא אדם בכי טוב [פירש"י – שימתין עד שיאור כמו וירא אלדיים את האור כי טוב (בראשית א)] ויכנס בכי טוב [פירש"י – בערב בעוד שהחמה זורחת שאין ליסטין מצויין אי נמי שלא יפול בבורות ובקעים שבעיר שלא יעלילו עליו עלילות מרגל אתה או גנב] שנאמר (בראשית מד. א) הבקר אור והאנשים שלחו המה וחמוריהם [פירש"י – מיכן שיצאו בכי טוב והוא הדין ליכנס בכי טוב]. ע"כ.

וחיוב להגות בתורה בדרך הוא מפורש בתורה שנאמר (דברים ו. ו) זבלכתך בדרך, אלא שכאן נתחדש שהוא בשינון ולא בדברים של עיון. וענין פסיעה גסה הוא דבר השייך גם היום ויש לחנך את הילדים לדברים אלו, שהרבה פעמים עוברים על זה בלא משים במרוצתם. אך יצא בכי טוב ויכנס בכי טוב, כמעט ולא שייך היום למעט מקומות מסוימים ואכמ"ל.

ובקיום מצות 'זבלכתך בדרך' נבחן וניחן האדם מה טבו. וזכרנו משנים קדמוניות בהיותי אברך צעיר לימים אשר הודקתי רבות לנסוע עם אחרים [עקב המצב הכלכלי], האברכים הרצינים אשר היסיעוני היו מבקשים שאומר להם דברי תורה [אם לא היה נשמע ברקע שיעור וכיו"ב]. ויזכר לטוב מוריני המשגיח בישיבת 'תפארת משה' ב"ב הרב דרון, אשר סיפר, שמעולם לא נסע בטרמפים אך היתה פעם אחת שנצרך לכך מפני שכבר הסתיימה התחבורה הציבורית ולא היה לו כיצד לשוב לביתו, ועצר לו יהודי אחד ושאלו לאן פניו מועדות. ומאחר שהיה לביוון אשר נצרך עלה עמו. לאחר שהנהג החל לנסוע אמר הנהג לרב, עכשיו תשלם על הנסיעה. תמה המשגיח ואמר לו, כמה תשלום אתה חפץ? השיבו הנהג, כל מי שעולה עימי משלם בקריאת הלכות מתוך הספר משנה ברורה שנמצא לפניך. אשריהם ישראל!

וקיום מצוה זו היתה שכיחה בפי אבותינו נע"ג, כפי שכולם מספרים שהיו משננים משניות או הלכות ע"פ בדרכם, ופשוטי העם היו משננים תהילים ע"פ עד כדי כך שכשהיו רוצים לאמוד מרחקי דרכים היו אומרים כמה פרקי תהילים משך ההליכה ממקום למקום. וחבל על דאבדין ולא משתכחין. ועל כן ראוי להשתדל מאוד לחנך הבנים בקיום מצוה זו, ולא רק בנסיעות בדרכים שהדבר לא מצוי כל כך, אלא גם בשבת בהליכתם לבית הכנסת ובחזרתם שזהו דבר שכיח מאוד. ואפשר דלא לחינם נסמך הפס' 'זבלכתך בדרך' ל'ושננתם לבניך' שנאמר (שם) 'ושננתם לבניך ודברת בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך', אלא לרמוז שגם זה צריך ללמד לבנים ללמוד בדרכים. והן אמת שחכמינו דרשו 'לבניך – אלו התלמידים', אך אין המקרא יוצא מידי פשוטו, ועוד שהוא פשוט דהאב מחויב לחנך לבנו בכל הכתוב בתורה ואכמ"ל. וכשאדם משנן עם בנו בדרך מוסיף בעיניו בנו מעלת וחשיבות התורה, שבכך רואה בנו כמה חשובה בעיני אביו התורה שתמיד הוא הוגה בה וזו היא מתענגויו וראש מעייניו. ומעשה אבות סימן לבנים.

יגורנו משיפע בריכה העליונה, האגרכים הצנועים החפצים בעילום שמם, ונותנים הרבה מחונם, על אף חמעת המצוי בכיסם. ימלא ה' ב"ה כל משאלות לבם לטובה, ויזיז לשתי שולחנות רבי ואנטונינוס שלא פסקו צעון וחזרת משולחנם, ויראו כל יוצאי הלציהם ת"ה גדולים ונגונים, עוסקים בעזרה באהבה ובשמחה רבה, אכ"י

מחידושי רבותינו

פתרונות 'לפרשת מקץ'
אחודה חידה! 'בטנים' (בראשית מג. יא)
ופרש"י אפרסקין. ויש מפרשים שהם פיסתוק.
הזוכה בהגרלה: יונדב דחבש.
מי בתמונה! שבוע אחרון לפתרונה!

"ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוֹד אבי חי, ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו" (בראשית מג. ג.)

במדרש (רבה צ"ג) מובא: "אוי לנו מיום הדין או לנו מיום התוכחה, יוסף, קטן שבשבטים היה, וכתוב: ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו", לכשיבוא הקב"ה ויוכיח כל אחד ואחד לפי מה שהוא שנא' אוכיחך ואערכה לעיניך על אחת כמה וכמה".

הגאון רבי משה עואץ מרי זצ"ל, עמד לדקדק בדברי המדרש, מדוע נכפלו הדברים "אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה", הלא יום הדין של האדם לאחר מיתתו, הוא גם יום התוכחה בו מוכיחים אותו על כל מעשיו שעשה.

וביאר הרב ענין זה על פי משל: משל לשר אחד, אשר השכיר לאיש כפרי אחוזה, שהכילה אכסנית דרכים, ורפת פרות חולבות. על הכפרי היה לשלם שכירות לשר מידי שנה בשנה, ובריוח היה חי ומפרנס את משפחתו. אותו כפרי, עצלן היה בטבעו, ולא השגיח על נכסיו המושכרים, לעמוד ולשרת את הבאים לאכסניא, ולחלוב את הפרות בזמן, ומתוך כך, לא היה חוסך כסף כראוי לתשלום השכירות, ובקושי היה מפרנס מהכסף את משפחתו. אשתו, שראתה את מעשיו של בעלה, הוכיחה אותו באמרה לו: הכיצד תתעצל בעלי במלאכתך, הלא רואה אתה כי בעצלותך מועל עתה בתפקידך, ובבוא יום תשלום השכירות יהיו ידיך ריקניות, ובעבור דמי הפירעון שלא שולמו, יקח השר את כל אשר לנו לעירבון.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ענה לה בעלה בשאננות: איני ירא מהשר, ויש בפי תשובות ניצחות אם יבוא לעשות עמי חשבון. שהרי, אכסנית דרכים זו, נמצאת במקום שומם וכמעט רגל אדם אינה דורכת כאן, והפרות כחושות הן ואינם נותנות חלב כראוי, הלא תראי אשתי כי הצדק עמי, ומה לו להשר כי ילין עלי. אשתו נדה בראשה לבעלה בצער, כאומרת: ונראה מה יהיו חלומותיו...

ויהי כאשר הגיע זמן תשלום הפירעון, וישלח השר את שלוחיו לקרוא לכפרי לשלם את דמי שכירותו בעבור הבית והרפת. אותו כפרי שהיה בטוח בעצמו, הלך לארמון השר בידים ריקניות, אך בפיו הכין תשובות ניצחות והוכחות לטענותיו. והנה, רק נכנס הלה לשערי ארמון אדונו, ותפול עליו יראה בראותו גודל עשרו ותפארתו של השר, וכל ביתו טרקלינים ומבואות גבוהים ורמים. ויהי כאשר הגיע למקום מושב אדונו, וירא והנה יושב הוא במסיבת מלכים ושרים, וסביבו עבדיו שומרי ראשו עומדים עליו. וירא השר את הכפרי מגיע, ויקצוף ויגער בו: מדוע הגיע זמן תשלום השכירות ועדיין הנך מתמהמה בתשלום השכירות, וכי אינך יודע כי אם אינך משלם כספי בזמן, אקח את כל רכושך ואשליך אותך ואת בני משפחתך לבית האסורים?

כשמוע הכפרי דברים אלה, ובראות גודל תוקף אדונו, ושריו ועבדיו מקיפים סביבו, נפל עליו פחד פתאום, ונסתתמו כל טענותיו אשר תכנן לטעון, ויהי כאלם לא יפתח פיו, כי נבהל מכל המסיבה ולא יכל להרים ראש ולדבר דברי שוא ושקר. וישלך בפחי נפש מן הארמון, וילך לביתו אבל וחפוי ראש. בראות האשה כי חזר בעלה וחשך משחור תארו, ותפנה אליו ותאמר לו: האם אכן שמע השר לטענותיך וויתר לך על חובותיך אליו. אז התחיל הכפרי לבכות ואמר לה: הנה באתי לבית השר וראיתי גודל כבודו, כי מלכים ושרים עומדים ממעל לו, אז נסתתמו כל טענותי. אוי לי, ווי לי איך אוכל לראות פני השר ואין מאומה בידי.

והנמשל מובן מאליו, כי טוב ה' לכל והוא נותן לאדם בני חיי ומוזני. ועבור שלשה אלה, מחויב האדם לעבוד את ה' בשלשה מיני עבודות ליתן לו שבת והודאה. תחת מה שנתן לו בני-מחויב הוא ללמדם תורה ולהדריכם בדרך ישרה. תחת מה שנתן לו ה' חיים-מחויב הוא לעסוק בתורה ובעבודת ה' כל ימי חייו. ותחת מה שנותן לו ה' פרנסה-מחויב הוא ליתן ממעותיו לצדקה לעניים ולעשות גמילות חסד. אמנם בעוונותינו האדם להוט תמיד אחר תאוות העולם הזה, ושוכח הוא להכין לו צידה לדרך.

והנה, כאשר בא יבא מוכיח בשער, ויוכיח אותו ויאמר לו: מה לך נרדם! קום משינת עצלותך, התנער מעפר תאוות העולם הזה, כי פן פתאום יבא יומך האחרון ותצטרך לתת דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה! אז יענה העצל ויאמר למוכיחו: אל דאגה, כבר הכנתי עמי תשובות ניצחות לבורא עולם המצדיקות את כל מעשי, ואין אני ירא מן העונש, וכאשר תבא העת לעמוד לפני ה' ולתת דין וחשבון, אז אתחשב עמו ויהא הצדק עמי. על הבנים אטעון, כי מה שלא גדלתם לתורה, לפי שלא היו בני טיב ומשכילים. על מה שלא עסקתי בתורה אטעון, כי לא היה לי פנאי מחמת שטרוד הייתי לפרנס אשתי ובני ביתי. ותחת מה שלא נתתי צדקה אומר, כי לא היתה לי פרנסה קלה ובריוח ובכבוד, כדי שאתן ממנה צדקה כראוי. ועם טענות אלה חי האדם את חייו שלו שקט ושאנן בעולם הזה.

אמנם, כאשר יבא המות פתאום, והוא הלך לבית עולמו בידים ריקניות, ויבוא לעולם העליון, אז ראה יראה את גודל כבוד ה' יתברך, כי הוא רם ונישא, שרפים עומדים ממעל לו, אופנים וחיות הקודש, כולם מפארים מעריצים ומקדישים שמו. כאשר ירימו עליו בית דין של מעלה את קולם וישאלוהו: נשאת ונתת באמונה? קבעת עיתים לתורה? הדרכת בניך לתורה ועבודה? נתת צדקה לעניים? אז בהל יבהל, וכל טענותיו יסתתמו, והנה הוא כעומד כאילם לא יפתח פיו מחמת גודל המורא והבהלה אשר יאחזנו. ואז יענהו: אם היית מעלה כל זאת על לבך בימי בחורותיך, בעודך בעולם הזה בחיים חיותך, אז היית מרויח את השכר העצום הצפון לצדיקים לעוה"ב, ומדרגתך היתה למעלה מן המלאכים, אך כאשר עתה היית פרא אדם, לשאול ולאבדון תלך.

מעתה יובנו לנו דברי המדרש, אשר כפל את הלשון באמרו: "אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה". "יום הדין"- מורה הוא על יום הדין הגדול והנורא הצפוי לאדם בסוף חייו. אך "יום התוכחה"- ענינו, כי שמא יאמר האדם בלבו שתהא לו התנצלות ליום הדין לטעון טענות שונות, על זה הוסיף ואמר "אוי לנו מיום התוכחה", כי כאשר יבא ה' להתוכח עם האדם אז מגודל פחדו ובשתו מגאון עוזו יתברך יסתתמו כל טענותיו.

המשך בעמוד הבא

לרפואת והצלחת הרה"ג יחיאל בן יוסף גרפי בשכחע"י

לרפואת יוסף בן משה דנין בשכחע"י	לרפואת תומר ישראל בן יעקב ואודליה בת מנשה	לרפואת שושנה בת יחיאל רייבי בשכחע"י	לרפואת שירה בת נח לוי בשכחע"י
---------------------------------------	---	---	-------------------------------------

מהליכות אבותינו

בכל דרכיך דעהו והוא יישר ארחתיך (מסעי ג. ה.)

מובא בפירוש 'אבן יחיאל' על פסוק זה בזה"ל: תשובה ה' נגדך תמיד (תהלים טו, ח), ובכל דרכיך בהנהגת חיותך, דעהו כי בעת האוכל, תאכל לשם שמים, כדי לחיות להכיר בוראך ולשבח, וכן בעת השתיה כדת, ובעת המשגל, תשגל אשתך למען הוליד בנים לעבודת ה', או כדי לתת לה חק עונתה, כאשר צונו ה'. או להנצל מן החטא עם זולתה בהשביעך את היצר, ובעת עשות מלאכתך או סחורתך, תכוין טרחך להרוחת הממונות, לזון בכבוד בני ביתך, לעבודת ה', ולהתרחק מן הגזל. כי העניות והדלות, לא הניח מדה טובה לבעלה. ולמען העניק לדל מגרנך ומיקבך (דברים טו, יד), ולא לשם איספת הממון והעושר, למלאות תאות הנפש המרגשת, אשר אין תכלית לה (קהלת ה, ט) ואוהב כסף לא ישבע כסף. כי יקרא אליו כצמא למים, אשר ישתה מים מלוחים, כי יוסיף צמא על צמאו. וכשתלך ללמוד לבית המדרש, לא יהיה כונתך להתחכם, למען יהיה לך לכבוד ולתפארת, כי חבריך יעשוך רב עליהם, או להיות החכמה אליך כקרדום להרויח בה הון עתק, רק לשם שמים (אבות ב, יב), למען דעת לעבוד את ה' ולשמור מצותיו (דברים ל, טו), כי (אבות ב, ה) אין בור ירא חטא ולא עם הארץ חסיד (ראה שרע אורח סימן רל"א). והוא ה' אלדי' יישר ארחותיך. כי (שבת ק"ד ע"א) בא לטהר מסייעין אותו. וכל התכליות הטובות אשר תכוין בכל דרכיך הנזכרות, יצאו אל היש ויהיו לך בנים עבדי ה', ומוזנות ברוחב לזון בני ביתך בכבוד, ולהעניק לעני, וגם העושר וכבוד אשר לא שאלת, יהיו לך. והחכמה תעוז אליך (קהלת ג, יט), והיית רק למעלה (דברים כח, יג) באופן, שאפילו הפעולות הגופניות המבורחות אליך, יחשבו לפני אלדיך כמצות, כי, (סנהדרין ק"ו ע"ב) רחמנא לבא בעי, ולא עשיית הפעולה הוא העיקר, רק המחשבה טובה, ולכן (קדושין מ' ע"א) מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה. עכ"ל.

ובכך היו הנהגות אבותינו הקדושים נע"ג, עד כדי כך שהיו אומרים על תפילה על מעשיהם ופעולותיהם. ואחד מהמפורסמות היא התפילה שתיקן הרב שלום חיים שרעבי זצ"ל כשעלו ארצה, לאמרה לפני ששועבדים בקרקע ארצינו הקדושה, וזה נוסחה (מועתק מספר 'מתהלך בתומו צדיק' עמ' 290): "לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, הריני נוטל מעדר זה, העולה בגימטריא "ש-ד-י" להכרית בו החושים והקוצים, ולחצוב בו כל הניצוצים, מתוך אדמתינו, אדמת הקודש. יהי רצון מלפניך, ה' אלודינו ואלודי אבותינו, המציב גבול אלמנה והמשיב בנים לגבולם, כי תחוקנו ותצליח דרכינו, בעבודתינו, עבודת הקודש על אדמת הקודש. ונזכה לראות בטהרת אדמת ישראל מטומאתה, בעת שיינערו רשעים ממנה, ותשוב אל בעלה הראשון, עם בנין ציון וירושלים, אמן כן יהי רצון". עכ"ל. ואשרי המשכיל!

במידי דמנקי ע"ש. והמלבי"ם בארצות החיים אות פ"ג דן מצד שלדברי הב"ח והלבוש בסימן שט"ז הפרעוש בכלל כינה ע"ש. ונע"ע בביאורנו על ספר מעיל קטון למהרי"ץ. ולשון המשנב"ס ס"ק מ"ה, בפרעוש אפשר דדי בנקיון בעלמא (עיין שער"ת ובארצות החיים) ע"כ, משמע שאין הדין ברור. גם היעב"ץ בסידורו נסתפק בדבר, והוב"ד במאסף לכל המחנות ס"ק ק"יז. ובערוך השלחן סוף סעיף י"ח פשיטא ליה דלפרעוש א"צ נטילה, וכ"כ עוד בסימן צ"ב סעיף י' ונתן טעם שאינה מאוסה כל כך ככינה א"כ הרגה [שנתלכבו ידיו עי"ז]. אבל פשפש הוא דבר מאוס וצריך נטילה ע"כ. ופשפש הוא זה שדמו אדום, עיין בארות יצחק הלכות נדה סימן ד' ס"ק י"ט דף קפ"ד ד"ה ולעיקר. ונבליקוט'ס שבסוף ספר מהרי"ל דף פ"ו ע"ב, שרץ שקורין אורוויבין היה הולך על הספר לפני מהרי"ל, ופשט בחור אחד ידו להסירו. וגער בו הרב שלא יגע בו יד משום מיאוס, אך ינער הספר ויפול מאליו ע"כ]. אמנם בארצות חיים בהלכות תפילה סימן י"ו מפורש דהוא הדין לפרעוש וז"ל, יזהר שלא יגע בבשרו וכו' ולא במגעליו, ואם נגע יטול ידיו או ישפוש בצרור וכו'. ולא יגע בכינה ולא בפרעוש ולא בשער בית השחי וביהע"ר [דלא תימא דדוקא הבשר הו' מקומות המכוסים ולא השיער. יב"ן] ואם נגע יטול או ישפוש ע"כ. אכן הכל בו דף ה' ע"ג שהעתיק לשון זה מהא"ח כדרכו, השמיט תיבות ולא בפרעוש ע"ש. וע"ע ספר חסידים סימן שס"ב. ונבאליה רבה סימן קע"ג ס"ק י"א הביא מתמים דעים וכל בו דהנוגע במאכולת (דהיינו כינה) או בזיעה "או ברוק שעליו" צריך נטילה ע"ש, וציין אליו מהרש"ם בדעת תורה סימן ד' והניח דין הרוק בצ"ע:

ומשמע עכ"פ דבשאר מילי חוץ מפשפש ופרעוש, פשוט לכולהו רבנותא שאין חשש. ומאחר שאפילו בכינה יש מי שאומר שדוקא בהרגה ולא בנוגע בה סתמא הגם דלא קיימא לן הכי כמ"ש בכף החיים ס"ק פ"ה, ברור שיכולים להקל שלא להצריך הנוגע באלו אפילו נקיון בכל מידי דמנקי:

מחידושי רבותינו

המשך מהעמוד הקודם והראיה לזה, מאחי יוסף, כי חלילה לנו לחשוב עליהם כי הזידו במעשיהם, ולפי האמת היה עמם טעמים רבים להצדיק מעשיהם. ואעפ"כ, בעודם לפני יוסף וכאשר נוכחו לדעת מה התוצאה למה שעשו, נבהלו מאוד ולא יכלו לענות אותו להצדיק את מעשיהם בטענותיהם.

(יישמח משה' מועתק מספר שלחן מלכים)

בדרכיהם אתהלך....

ולשמחה מה זו עושה? (ח"א)

סיפרו ילדי הרב רפאל אלשיך על אביהם: חדשים אלה שלפני פטירתו היו החדשים הקשים ביותר שבחינו בהם חלה את חליו אשר ימות בו. הרגיש הוא מה שאנו לא הרגשנו ולא עלתה על לבנו. פניו היו חורים מאד, אך אנו קוינו כי מצבו ישתפר וילך במרוצת הזמן, אך הוא לא כן חשב. הוא התחיל להרגיש כי קיצו קרב והולך, ורק לאחר מותו מסרו לנו אנשים רבים כי בפגשו אותם רמו להם על קיצו הקרוב. לנו, לבני המשפחה, לא השמיע על כך מלה וחצי מלה, כפי הנראה כדי לא לגרום לנו צער. בתקופה זו סבל במיוחד מהעובדה שלא יכול לראות היטב בעיניו. בצאתו מבית החולים הרגיש ששתי עיניו נחלשו מאוד וכשניסה לעיין בספר נתברר לו, להוותו, כי אינו יכול לקרוא. אדם שהיה מצוי כל ימיו אצל ספרים והם הוו חלק בלתי נפרד מנפשו, ראה פתאום את עצמו מנותק מכל ספריו היקרים לו כ"כ, ואנוס היה לבלות את כל זמנו ללא קריאה וללא לימודו אכן, היתה זו מכה קשה בשבילו והיה שרוי בדכאון נפשי קשה.

המשך א"ה בל"ג בשבוע הבא

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב יוסף בן סעדיה לדאני זצ"ל
חי לפני כמאה וחמישים שנה.
תנצב"ה.

על זכותם העולם
עומד...

התודה...

ו הברכה...

למדינתנו ורבינו מייסד התורה, אשר
מימיו אנו שותפים, ואת דרכו אנו
ממשיכים, ומתחזו אנו פועלים,
ומזמנו מקדיש לתלמידים,
הרה"צ **עזרא מחפוד** שליט"א
יה"ד שיזכה להרבות חיילים לתורה,
ולהגדיל תורה ולהאדירה, ויפועז
מעיינותיו הוצה, ונוסה להנות מאורו
וזיו קדשו, ויאריך ימים ושנות חיים
דשנים ורעננים, בבריאות איתנה
ונהורא מעליא, ויושפע שפע טובה
וברכה מן קדם מריה שמיא ללא
מיצר וללא תכלה, אכ"ר

הערות, הארות ותישבות לחידות
ויחן לשלוח ליקום: 03-9130009
או בנייל:
e0504150896@gmail.com

תפארת בנים

נחנים בכל יום מימי
החנוכה ממאכל הסופגנין

תלמידי הת"ת נהנו בזאת חנוכה מהצגת מעשה האבן של רבי חנינא אשר
ביצעה ברוב טעם ושכל יזידנו ר' דניאל ברקוביץ הי"ו. זכחו ה"ה להגדיל
תורה ולהאדירה ולהחדירה בצאן קדושים, ויראה כל זרעו יראים ושלמים
הולכים בדרכי האבות הקדושים, אכ"ר

"עטרת חיים"

גני ילדים / תלמוד תורה
ע"ש המרה"צ ורמח"ק זצוק"ל
לבני תורה ק"ק תימן - אלעד
רח' הרא"ש 2 טל: 03-9097022
בניית ונהפונת מן גונן רוב ונתק רבני שליט"א
ברשות הרב אליהו נהרי שליט"א

לק"י

זה הזמן להוסיף בקדושה, בתורה וביראת שמים טהורה וצדקה,
עם שמירת מסורת אבותינו הקדושים.

הודעה בדבר רישום לשנת הלימודים תשפ"ב

הננו להודיע לציבור בני התורה כי נפתחה ההרשמה
לשנה"ל תשפ"ב הבעל"ט

לגני הילדים גילאי 3-4-5

לכיתות התלמוד תורה

יש להצטייד
בצילום ת"ז
של שני ההורים
סכ"פ

ב'עטרת חיים' שומרים על קדושת הילדים

סבסוד הסעות למוסדות, לנרשמים חדשים

פרטים בפל': 050-4150896 באדיבות התורמים היקרים

לרישום:

יש להגיע למזכירות הת"ת רח' הרא"ש 2, או להתקשר לטל: 03-9097022

אין בהרשמה התחייבות לקבלת התלמיד | קבלת התלמיד מותנית באישור ועדת הקבלה

לזשיק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה